

EL LLENGUATGE

La funció de triar (I)

Com que molt sovint, per a un determinat problema d'expressió, hi ha dues o més solucions correctes i viables, el corrector que troba, en el text que li han encarregat de revisar, una forma de llenguatge clarament incorrecta i inadmissible, ha de triar moltes vegades una solució o forma substitutiva de les diverses que li ofereix la llengua. És enraonat, aleshores, que triï la que més s'adigui al to general de l'escrit que revisa, i cal suposar que així es fa en la majoria dels casos, però també hem d'admetre que és inevitable que més d'un cop obeeixi a les seves preferències personals. En tot cas, el corrector exerceix aleshores una funció —la de tria d'un mot o d'una expressió gramatical— que és evident que correspon a l'autor, i si aquest no se sent prou satisfet per aquesta tria, tal com s'esdevé més d'una vegada, té molt poc dret a queixar-se —en el cas concret a què ens referim, és a dir, en què hagi calgut esmenar una forma de llenguatge, com hem dit, clarament incorrecta i inadmissible. La queixa més general —entre els qui escriuen en la nostra llengua— contra la feina dels correctors és que aquests tenen una irresistible tendència a optar per les formes més artificioses i rebuscades, més literàries i arcaïques, afirmació que s'exemplifica amb uns quants mots, gairebé sempre els mateixos, entre els quals, és ben sabut, no falta mai la forma *quelcom*. Però quan hom intenta posar les coses al seu lloc i advertir, almenys considerant-ho des del camp de la pròpia experiència, que aquesta afirmació és, si més no, exagerada, i procura, especialment, informar sobre les diverses possibilitats que la llengua ofereix i

sobre la que més pot convenir en cada cas, a fi que la facultat de triar sigui realment exercida per l'autor i no pel corrector, no manquen els defensors a ultrança de formes de llenguatge com és ara *quelcom*, que semblen abonar la suposada i no demostrada tendència dels correctors a decantar-se per les solucions que més indignaran els corregits un cop vegin els seus textos impresos —si és que els llegeixen. Sembla, així, que encara no sabem on som. Com que hem exercit llargament de corrector, no vacillem a confessar que rarament hem introduït un *quelcom* en els textos que hem revisat i que, ben altrament, i per raons que direm, hi hem suprimit aquest mot un nombre elevadíssim de vegades.

Albert Jané